

Norsk katolsk-karismatisk fornyelse - intervju med sr. Ingrid Marie Nilsson

Geir Lie er lektorutdannet med kristendomskunnskap hovedfag fra Det teologiske Menighetsfakultet i Oslo.

Den karismatiske fornyelse blant katolikker i Norge har ingen nasjonal leder, og Ingrid Marie Nilsson (f. 1926) kjenner ikke til karismatiske grupper utenfor Oslo. Den tidligste etablerte gruppen hun vet om, ble startet av maristpater Paul Walsh. Tidlig på 70-tallet hadde han en engelsktalende gruppe på Eikeli (Bærum), og både amerikansk ambassade- og NATO-stasjonert personale var representert og deltok regelmessig på møtene. Etter at pater Walsh ble forflyttet fra Norge, overtok maristpater Pat Muckian ledelsen av gruppen. Denne opphørte da han ble forflyttet fra Norge.

Nilsson kjenner også til at den nederlandske Borromeus-søster, Sunniva Dickers, under mer eller mindre samme tidsperiode, hadde en norskspråklig katolsk-karismatisk bønnegruppe. Heller ikke denne eksisterer lenger.

Nilssons interesse for fenomenet karismatikk var blant annet foranlediget av en spesiell tillit til Den Hellige Ånd, som ble vekket under hennes første klosterår i Frankrike. Interessen ble vekket på ny da hun var i et lite søsterfelleskap i Møllevannsvn. 16 i Kristiansand i perioden 1970-76. På denne tiden ble det skrevet mye – både sant og usant - i *Fædrelandsvennen*. Grunnen var at den katolske presten, Kåre Osorio fra Danmark, reiste rundt med Aril Edwardsen og fikk tale på pinsevennes møter.

I 1974 fikk Nilsson tilbud om 6 ukers sommerferie i USA, og hennes første tanke var: “Da skal jeg prøve å få kjennskap til karismatisk fornyelse!” Hun dro til Hartford, Connecticut, hvor St. Joseph-søstrene i USA har sitt provinsialhus. Hun kjente på forhånd til at noen av hennes medsøstre i Hartford var kommet inn i karismatisk fornyelse. Hun visste også at hennes daværende generalpriorinne, søster Benedicte Ramsing, var involvert i fornyelsen og at hun befant seg akkurat denne sommeren i USA. Hun anbefalte Nilsson å ta kontakt med St. Ann, som hadde en del tillitsverv i fornyelsen, slik at hun kunne hjelpe henne å få innblikk i den karismatiske fornyelsen

og hva det hele gikk ut på. I løpet av de seks ukene fikk hun tre ganger anledning til å være med St. Ann til New Britain hvor omlag 100 personer fra forskjellige trossamfunn samlet seg til bønn og lovprisning hver uke. Ledelsen av gruppen var katolsk, også 3-4 katolske prester var med. Hun minnes at de ansvarlige for møtene var inndelt i team med forskjellige oppgaver. Blant annet hadde 2-3 personer ansvar for nye møtebesøkende et kvarters tid i begynnelsen av møtet. Hun husker særlig hvor sterk vekt de la på at disse bønnemøtene aldri måtte erstatte Kirkens gudstjenester, men heller inspirere til større iver for kirke og menighet.

Etter det offisielle møtet kunne de som ønsket det gå i et tilstøtende rom ("prayer room") for å be om forbønn for seg selv eller andre. Der kunne man også bli bedt over med håndspåleggelse for å motta 'Åndens dåp'. Før Nilsson våget å ta et slikt skritt, prøvde hun å få innblikk i hva de enkelte søstre i hennes egen kongregasjon mente om fornyelsen. Det viste seg at noen var positive, men de fleste var mindre interesserte. Siden tiden for avreisen nærmet seg, måtte hun ta et valg og søkte i Bibelen og kom på 2 Tim. 1,6: "Tenn på ny den nådegave som er i deg, den du har mottatt ved min håndspåleggelse!" Dette var akkurat den oppfatningen hun var kommet til av virkningen av Åndens dåp, nemlig å tenne nytt liv i det hun hadde fått i dåpens og feringens sakrament.

Etter det tredje og siste møtet hun hadde anledning til å delta i, skriftet hun hos en av prestene og gikk deretter sammen med ham til 'prayer room' hvor omlag 60 personer hadde samlet seg. Da de begynte å be og synge i tunger, var det som om hele rommet ble fylt av bønn og hun fikk tungetalens nådegave. Hele hennes åndelige liv ble fornyet gjennom denne hendelsen. Hun merket en ny iver etter å formidle Guds Ord, og en ny inderlighet i bønner. Det var som om Gud var kommet henne nærmere, selv om Han, presiserer hun, sikkert hadde vært like nær hele tiden. Noe konkret skjedde som aldri er blitt borte siden.

Da Nilsson kom tilbake til Norge, lengtet hun etter et bønnefellesskap der hun kunne dele sine nye åndsferinger. Hun fikk anledning til å fortelle sine medsøstre på et provinsmøte i Oslo om karismatisk fornyelse og om hva hun selv hadde opplevd. Det samme skjedde på et møte for Søsterrådet, et Råd sammensatt av 2-3

søstre fra de forskjellige Kongregasjoner og hvor hun selv fungerte som sekretær. Interessen var tilstede, men var forbigående. I menigheten i Kristiansand var én dame interessert, og de to kom sammen til bønn én gang i uken. Dessuten fikk hun fellesskapets tillatelse til å delta i karismatiske bønnemøter i Grimm protestantiske kirke.

I 1976 flyttet Nilsson til Fredrikstad, men der var det også bare et par personer som viste interesse. Derfor ble det til at hun sammen med en person fra Metodistkirken regelmessig tok del i bønnemøter i den protestantiske kirken på Jeløy. I 1983 reiste Nilsson til Roma hvor hun tok del i et 1 måneders langt kurs i 'Ignatian Spirituality' hos jesuittene i Borgo San Spiritu. Etter det fulgte hun forelesninger på det Pavelige Institutt for ordenssøstre i Regina Mundi. I denne tiden fikk hun anledning til å være med på de ukentlige karismatiske søndag-ettermiddagssamlingene i Gregoriana (jesuittenes universitet og kloster).

Tiden i Roma skulle være en forberedelse til en ny oppgave som forstanderinne for søstrene på St. Josephs Institutt, hvor det i den tiden bodde omlag 18 søstre, og hvor hovedoppgaven var St. Sunniva Skole. I denne tiden traff hun et par damer som ønsket å komme sammen for å be og lese fra Bibelen. Dette ble begynnelsen til den karismatiske bønnegruppen i St. Olavs menighet i Oslo, som fremdeles samler mennesker til bønn hver onsdag kveld. Gruppen har aldri vært stor, men den har vært til hjelp og inspirasjon for mange i over 20 år. Den er meget internasjonal og har vært et holdepunkt for mennesker som var i Norge i en begrenset tid, for eksempel fra forskjellige ambassader, mennesker som var i Norge for sitt firma, for eksempel et halvt år, eller bare var på ferie.

I de siste år har det vært flest latin-amerikanere. Til dags dato er gruppen 'minst' to-språklig: Engelsk-norsk, spansk-norsk o.s.v. Gjennom denne gruppen har gruppens ledere fått venner over hele verden. Deltakerne og deltakerantallet har variert mye, men over 100 mennesker har vært innom for kortere eller lengre periode.